

ДЕТЕРМІНАНТИ ЗЛОЧИННОСТІ У ЗБРОЙНИХ СИЛАХ УКРАЇНИ

Іванців Михайло Романович

*кандидат юридичних наук, доцент, член-кореспондент
Академії адміністративно-правових наук, адвокат
м. Рівне, Україна*

Федорчук Микола Васильович

*здобувач освітньо-наукового рівня (доктор філософії)
Науково-дослідний інститут публічного права
м. Київ, Україна*

Збройні Сили України є частиною нашого суспільства, а тому чинники, що впливають на вчинення кримінальних правопорушень у ЗС України, є наслідком соціальних суперечностей, що притаманні цілому суспільству. Ідеться не про всі суперечності, характерні для розвитку суспільства, а саме про їх окремі негативні складові, які формують передумови для вчинення кримінальних правопорушень.

Дослідження детермінантів злочинності в ЗС України передбачає окреслення кола тих криміногенних явищ і процесів, які їх породжують та сприяють їх вчиненню. За силою впливу, терміном дії, щільністю зв'язку з вказаною категорією кримінальних правопорушень це можуть бути різні явища та процеси. Більшість з них пов'язані з низьким рівнем політики держави у військовій сфері, затяжною кризою у фінансуванні та будівництві ЗС України, провальними реформами військової сфери, проблемами формування й використання оборонного бюджету, застарілими принципами організації та здійснення контролю тощо. Усі вони тією чи іншою мірою сприяли деформації колективної свідомості військових, визначили в якості норми у військовому професійному середовищі порушення дисципліни [1, с. 69].

Так, ще до окупації частини України Російською Федерацією на парламентських слуханнях «Про стан та перспективи розвитку Воєнної організації та сектору безпеки України» [2] до негативних факторів національної безпеки держави віднесено таке:

– недосконалість законодавчої бази, яка відповідає б викликам ХХІ ст. і забезпечувала належні правові умови для формування надійного воєнного та безпекового середовища;

– відсутність ефективної системи вирішення проблем оборони і безпеки, у тому числі відсутність окремих основоположних

документів, які б враховували сучасні тенденції та стан розвитку безпекового середовища, а також необхідність реформування Воєнної організації у відповідності до потреб безпеки і оборони в умовах дотримання Україною політики позаблоковості, недостатнє приділення уваги проблемам військової науки;

– обмежені обсяги бюджетного фінансування на потреби оборони, яке останніми роками не перевищувало 1% валового внутрішнього продукту, що не дає можливості забезпечувати належну підтримку оборонного потенціалу на рівні, який гарантував би Україні високу бойову готовність і боєздатність Збройних Сил та інших військових формувань;

– низький рівень ефективності використання ресурсів, які виокремлюються з державного бюджету для підтримання на належному рівні боєздатності та бойової готовності ЗС України й інших військових формувань;

– несвоєчасне або неякісне виконання чи невиконання вимог чинного законодавства, а також актів і доручень Президента України у сфері національної безпеки та оборони;

– державних програм реформування й розвитку ЗС України, інших складових Воєнної організації та сектора безпеки України, розвитку озброєння та військової техніки, неузгодженість їх між собою через брак системності та послідовності в їх розробці, неналежний рівень виконання визначених у державних програмах завдань, а також недостатня ефективність контролю за повнотою та своєчасністю їх виконання;

– відсутність у структурі виконавчої влади інституції, наділеної належними повноваженнями та спроможною ефективно, комплексно й компетентно здійснювати координацію реалізації оборонно-промислової політики, створення військово-технічного забезпечення, а також передбачених Конституцією України інших заходів, спрямованих на забезпечення обороноздатності й національної безпеки України, громадського порядку та боротьби зі злочинністю;

– несформованість вітчизняного оборонно-промислового комплексу;

– регрес у розвитку більшості оборонних конструкторських бюро, підприємств, науково-дослідних установ, призначенням яких є створення й виробництво військової техніки та озброєння сучасного зразка або модернізації існуючих зразків;

– зволікання із позбавленням Міністерства оборони України від виконання невласливих йому функцій;

– недовершеність системи реалізації надлишкового військового майна, у тому числі використання оборонних земель та вивільнюваних у зв'язку з реформуванням ЗС України військових містечок;

– вади кадрової політики, які призводять до зростання рівня плинності офіцерського складу, недостатня укомплектованість первинних офіцерських посад і, як наслідок, низький рівень професіоналізму військових кадрів, дисбаланс у співвідношенні між чисельністю молодшого та старшого офіцерського складу;

– корупційні правопорушення у Збройних Силах України, інших військових формуваннях та правоохоронних органах, особливо це стосується випадків серед вищого командного та начальницького складу;

– нестача дієвих заходів, спрямованих на переведення військових формувань на комплектування за контрактом з урахуванням необхідних для цього фінансово-економічних та соціальних умов;

– ескалація соціальних проблем серед військовослужбовців, а також осіб начальницького й рядового складу, членів їх сімей, у тому числі й осіб, які звільняються із Збройних Сил України та інших військових формувань у зв'язку з їх реформуванням. Це пов'язане з занадто низьким, у порівнянні з європейськими країнами, грошовим утриманням, незабезпеченістю військовослужбовців житлом та незадовільними побутовими умовами;

– недостатня ефективність та обмеженість забезпечення демократичного цивільного, у тому числі парламентського, контролю над діяльністю ЗС України, іншими складовими Воєнної організації та сектором безпеки України. У розріз з практикою європейських держав і світових держав-лідерів, контроль з боку Верховної Ради України не поширюється на здійснення кадрової політики у військовій сфері [2].

Структура ЗС України, категорії військовослужбовців і прирівняних до них осіб свідчать, що злочинність у ЗС є складною сукупністю протиправних дій, яка є неоднорідною за характером, рівнем і структурою щодо різних військ і категорій та має відповідні детермінанти, що породжують таку злочинність.

В умовах воєнного стану особливо значущими серед них можна виділити такі, як: глибока фінансова і соціально-економічна криза у державі; дефіцит соціальної функції держави; штучне гальмування законодавчого процесу у питанні належного нормативно-правового забезпечення соціального захисту військовослужбовців; низький рівень культурності та моралі в українському суспільстві; відсутність соціального порядку та беззаконня; прорахунки й непослідовність у проведенні реформування ЗС України тощо [3, с. 481].

На підставі чого можемо зробити висновок про важливість вдосконалення кадрової політики у ЗС України та інших військових

формуваннях, яка передбачала б усебічну підготовку офіцерського складу, підвищення вимог до його ділових і моральних якостей.

Література:

1. Олійник О. М. Запобігання незаконному використанню бюджетних коштів у Збройних Силах України : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.08. Харків, 2015. 20 с.

2. Про Рекомендації парламентських слухань на тему: «Про стан та перспективи розвитку Воєнної організації та сектору безпеки України» : *Постанова Верховної Ради України ; Рекомендації від 5 липня 2012 р. № 5086-VI із змінами та доповненнями*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5086-17#Text> (дата звернення: 02.02.2024).

3. Голіна В. В., Головкін Б. М. Кримінологія: Загальна та Особлива частини : навч. посіб. Харків : Право, 2014. 513 с.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-395-1-16>

МИТНЕ ЗАКОНОДАВСТВО В ПЕРІОД ПРАВОВОГО РЕЖИМУ ВОЄННОГО СТАНУ

Іванченко Едуард Пилипович

кандидат юридичних наук,

професор Української технологічної академії,

радник Асоціації митних брокерів України, докторант,

Науково-дослідний інститут приватного права

і підприємництва імені академіка Ф.Г. Бурчака

Національної академії правових наук України

м. Київ, Україна

З початком повномасштабної збройної агресії РФ проти нашої держави та введенням в дію правового режиму воєнного стану митне законодавство України зазнало суттєвих змін направлених на правове упорядкування митної політики, яка спрямована на забезпечення національної безпеки, обороноздатності та економічної стабільності України. Здійснюючи невідкладні заходи в надзвичайних умовах господарювання суб'єктів зовнішньоекономічної діяльності (ЗЕД) та митних брокерів, органи державної влади України прийняли низку нормативно-правових актів протягом лютого 2022 – травня 2024 років, які свідчать про пріоритетність напрямків реалізації завдань державної